

Arrest

nr. 232 582 van 13 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 oktober 2019 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. SAMPERMANS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Tadjiekse afkomst. U bent geboren in het dorp Guzare Ezana Masjede Gulmadbai, in het district Chahab, provincie Takhar, waar u opgroeide en school liep tot en met de twaalfde graad.

In het jaar 1389 van de Afghaanse kalender (AK), ofwel het jaar 2010 van de Gregoriaanse kalender (GK) ondertekende u een samenwerkingsovereenkomst met het veiligheidskantoor van de provincie Takhar. U werkte voor hen als spion om drugssmokkelaars en mensen die samenwerkten met de taliban te ontmaskeren. Uw spionageactiviteiten leidden tot de vondst van drugs in een wagen die toebehoorde aan Hasin Fahim en de arrestatie van enkele van zijn mensen in 1390 (2011 GK). In 1391 (2012 GK) werden dankzij uw hulp ook de drugssmokkelaars Khal Mohammad en Hakim gearresteerd. Toen in de tiende maand van 1391 AK (januari 2013 GK) het districtshuis van Chahab werd aangevallen, werden uw spionageactiviteiten blootgelegd. U ging naar Kabul om het ingangsexamen voor het leger af te leggen, waarna u terugkeerde naar uw dorp. Enkele dagen na de aanval op het districtshuis werd uw huis aangevallen. Uw vader en u waren op dat ogenblik op familiebezoek. Verschillende van uw familieleden, waaronder uw moeder, geraakten gewond en jullie huis was volledig vernield.

Op 16 qaws 1392 AK (7 december 2013 GK), ving u de militaire opleiding tot officier aan in Kabul. Op 22 jawza AK (12 juni 2014 GK) keerde u terug naar huis omdat uw moeder medische zorgen nodig had. Onderweg in het dorp Khwaja Hafez Jangin Qala werd u aangevallen door de taliban. U werd gered door de politie en kon uw weg naar huis verder zetten. Bij u thuis aangekomen vertelde uw moeder dat ze in hout 1392 AK (maart 2014 GK) een dreigbrief had gekregen van de schaduwdistrictsgouverneur van de taliban, genaamd Sangariar, waarin u met onthoofding bedreigd werd indien u uw militaire opleiding niet stopzette en de taliban vervoegde. U diende een verzoekschrift in rond deze zaak bij de politiechef Agha Gul Katagani maar kreeg het antwoord dat men uw veiligheid niet kon garanderen en dat u zelf voor uw veiligheid moest instaan. U keerde terug naar uw militaire opleiding en rondde deze af op 30 saratan 1393 AK (21 juli 2014 GK). Vervolgens trad u in dienst bij het 201e korps, aanvankelijk als bediende bij de personeelsdienst in de basis van Gambiri in de provincie Laghman en daarna als tweede luitenant aan het hoofd van een eenheid van een 16-tal soldaten in het district Narai van de provincie Kunar. U werd er onder vuur genomen door één van uw eigen manschappen, ene Burhanuddin, toen u in uw wagen van één checkpoint naar de andere reed. U nam Burhanuddin gevangen. Wanneer Burhanuddin geconfronteerd werd met zijn daden zei hij dat hij zich vergist had en dacht dat hij terroristen had gezien. Omwille van zijn afkomst uit de provincie Pansjir vermoedt u dat hij handelde in opdracht van Hasin Fahim, die eveneens afkomstig is uit Pansjir. Omdat u zich bedreigd voelde, diende u een klacht in tegen Burhanuddin, die op verschillende niveaus onderzocht werd, tot bij luitenant-generaal Mohamad Zaman Waziri, die de leiding had van het 201e korps. Deze polste bij u naar de problemen die u met Hasin Fahim had gehad in het verleden. Daarop zei hij u dat hij u omwille van de banden die Hasin Fahim heeft met het presidentieel kantoor en met de Minister van Defensie Bismillah Mohamedi, niet kon helpen. U antwoordde hem dat u in dat geval het leger zou verlaten. Op 30 mizan 1393 AK, 22 oktober 2014, beëindigde u uw actieve dienst in het leger en dook u onder in het huis van uw neef Hazar tot hout 1393 AK (maart 2015 GK), waarna u een kamer huurde in het vijfde district van de stad Kabul in de wijk Mamorin.

U verloofde zich in hout 1393 AK (maart 2015 GK). Hoewel u de bruidsprijs betaalde, waren er geen bewijzen of documenten van uw verloving. U kreeg problemen met de oom van uw verloofde omdat hij erop stond dat zijn zoon zou trouwen met uw verloofde. Uw schoonfamilie sloeg uw vader soms zelfs opdat u uw verloving zou verbreken. Omdat u uw verloofde liefhad wou u dit niet.

In hamal 1394 AK (april 2015 GK) vatte u een rechtenstudie aan aan Dawat Universiteit in Kabul. Op 6 mizan 1394 AK, 28 september 2015 GK, drongen twee mannen uw kamer binnen en ontvoerden zij u. Toen ze uw blinddoek afdeden, bevond u zich in een donkere kamer, waar u zweepslagen kreeg. Uw vader probeerde de kwestie op te lossen via de districtsleiders. Deze zaten samen met de taliban en kwamen tot het akkoord dat uw vader de taliban 20.000 losgeld moest betalen en u hen moest steunen. In de nacht van de 15e namen ze u mee naar de Gulzar markt in Kote Sangi en lieten u daar achter. U kreeg één dag de tijd om naar Takhar te gaan en u aan te melden bij de talibanshaduwdistrictsgouverneur Sangariar die u zou moeten adviseren in veiligheidsoperaties. U lichtte de politie niet in omdat u begrepen had dat u daarmee problemen zou creëren voor uw familie. U ging te rade bij de zoon van uw oom langs moederszijde Hazar. Deze raadde u aan Afghanistan te verlaten, wat u diezelfde dag op 15 mizan 1394 AK (7 oktober 2015 GK) ook deed.

Na een reis van bijna twee maanden kwam u op 4 december 2015 in België aan. Op 11 december 2015 deed u hier ook een verzoek om internationale bescherming. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te worden door de taliban, Hasin Fahim en zijn handlangers, Khal Mohammad of door de oom van uw verloofde.

Na uw aankomst in België vernam u van uw neef Hazar dat Burhanuddin gepromoveerd was tot kapitein, hetgeen op zo'n korte tijd in principe onmogelijk is voor een gewone soldaat. U vermoedt dat zijn snelle promotie te maken heeft met de aanslag die hij had uitgevoerd op uw leven. Eveneens na uw aankomst in België kwam u te weten dat Hazar ontvoerd was door de taliban in het jaar 2016 en vier maanden bij hen had doorgebracht. In 2017 werd zijn lijk gevonden in het district Khwajabahawuddin van de provincie Takhar.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming, legde u de volgende originele documenten neer: de briefomslag waarin de documenten naar u werden opgestuurd vanuit Afghanistan, acht foto's van u genomen tijdens uw militaire opleiding in Kabul, uw kaart van het Afghaanse leger, uw bankkaart, uw studentenkaart van de universiteit van Dawat, de dreigbrief van de taliban, een attest van het districtshuis over uw problemen, uw verzoekschrift gericht aan de politie van Takhar met hun antwoord, uw diploma en puntenblad van uw secundair onderwijs, een certificaat dat u uw militaire opleiding met succes beëindigd heeft en een vertaling van uw taskara naar het Engels. U legt tevens een kopieën neer van een brief van de personeelsdienst van het leger betreffende uw indiensttreding, van uw taskara, van drie foto's van u genomen tijdens uw militaire opleiding in Kabul, van een foto van uw neef langs moederszijde Hazar, van een foto van de drugssmokkelaar Khal Mohammad, van een foto van uw vriend en collega Karimullah die voor dezelfde veiligheidsdiensten als u had samengewerkt van 1389 tot 1391 AK (2010-2012 GK) en gedood werd door de taliban, van een foto van een neef van uw vader, luitenant Wahidullah, die aan het hoofd van een administratieve afdeling in de provincie Kunduz stond en daar ontvoerd werd, van een foto van Hasin Fahim en van enkele persartikels over hem die u op het internet opgezocht heeft. Uw advocaat stuurde de opmerkingen die tijdens het gehoor niet meer gegeven konden worden wegens tijdsgebrek na per e-mail.

Op 22 december 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd namelijk geoordeeld dat u er niet in slaagde om uw (vrees voor vervolging op basis van uw) voorgehouden activiteiten als informant voor de Afghaanse inlichtingendiensten, noch uw voorgehouden problemen met de taliban, noch vervolging op basis van voorgehouden tewerkstelling bij het Afghaanse leger aannemelijk te maken. Er werd tevens geoordeeld dat er in uw regio van herkomst actueel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade door een binnenlands conflict is. U ging in beroep tegen deze beslissing, en legde daarbij bijkomend de volgende stukken voor: een brief van Rode Kruis Vlaanderen van 22 juni 2018 betreffende de opsporing van A. D., een foto van het lijk van uw broer, een psychiatrisch verslag van 22 maart 2018, en een psychiatrisch verslag van 19 september 2018. U verwees ook naar bijkomende zaken die in de tussentijd zouden hebben plaatsgevonden in het verlengde van uw eerdere verklaringen, namelijk een aanval tegen het huis van de familie waarbij uw broer zou zijn omgekomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde met haar arrest van 14 juni 2019 evenwel de beslissing van het Commissariaat-generaal.

Zonder België te hebben verlaten deed u op 28 juni 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming. Bij dit tweede verzoek verwijst u naar het voornoemde voorgehouden overlijden van uw broer bij een aanval op het huis van de familie. U haalt bijkomend aan dat de mensen met wie u problemen gehad zou hebben volgens uw verklaringen uit uw eerste verzoek, nu samenwerken met de taliban, die uw thuisdistrict zouden hebben overgenomen en uw huis in brand hebben gestoken. U betwist ook de vaststellingen uit de beslissing naar aanleiding van uw vorig verzoek. Ter staving van uw tweede verzoek legt u voor: een brief van uw buurman in Afghanistan, een brief van uw advocaat in Afghanistan, een brief van de autoriteiten van uw district, een brief van uw dorps hoofd, een bundel met informatie omtrent gebeurtenissen in uw streek van herkomst, een lijst met contactpersonen, een USB met een filmpje van een ceremonie met uw broer en de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst, en de enveloppe waarin deze zaken u werden toegestuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze **terugverwijzen naar zaken reeds uiteengezet in het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoeken hebt afgelegd**, moet beklemtoond worden dat deze voorgehouden problemen reeds als ongeloofwaardig werden bevonden naar aanleiding van uw vorige verzoek. Het louter herhalen van iets dat reeds als ongeloofwaardig werd beoordeeld vermag het niet om uw kan op het verkrijgen van internationale bescherming groter te maken. U verwijst heden terug naar een voorgehouden aanval tegen het huis van uw familie waarbij uw broer zou zijn omgekomen. U verwees hier evenwel reeds naar in de procedure voor de RvV, en de beoordeling van de RvV in deze blijft pertinent:

“De Raad stelt vast dat de vermeende aanval op het huis van verzoekers familie kadert in het relaas dat verzoeker ten aanzien van verwerende partij heeft uiteengezet en waaraan, omwille van de hoger uiteengezette motieven, die steun vinden in het administratief dossier, pertinent en draagkrachtig zijn en door verzoeker niet worden weerlegd, geen geloof kan worden gehecht. Wat betreft de foto waarop het lijkt van verzoekers broer te zien zou zijn, stelt de Raad vast dat er geen objectieve aanwijzingen zijn dat het hier daadwerkelijk verzoekers broer betreft, laat staan dat verzoekers broer is omgekomen bij een aanval van een crimineel die eerder door verzoekers toedoen zou zijn gearresteerd. Uit de gevoegde brief van Rode Kruis Vlaanderen kan hoogstens blijken dat verzoeker het Rode Kruis verzocht heeft om zijn vader te helpen opsporen. Hieruit blijkt niet dat verzoekers vader daadwerkelijk vermist is, laat staan dat hij en de rest van verzoekers familie na een aanval hun woonst zouden zijn ontvlucht.”

U legt heden een aantal brieven voor die niettemin de voorgehouden aanval zouden bevestigen. Hierover dient evenwel gesteld te worden dat het gaat om geheel gesolliciteerde documenten. Bovendien gaat het slechts om brieven duidelijk opgesteld in een tekstverwerker zonder het gebruik van enigerlei voorgedrukt briefpapier of templates (in tegenstelling tot typische documenten vanwege bijvoorbeeld overheidsdiensten), met annotaties in pen en enkele stempels en vingerafdrukken, zelf daar waar het brieven vanwege lokale autoriteiten zou betreffen. Er dient dan ook sterk aan de echtheid van de documenten getwijfeld te worden. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat frauduleuze documenten in Afghanistan op eenvoudige wijze te verkrijgen zijn. Bovendien kunnen documenten enkel de geloofwaardigheid van een aannemelijk relaas versterken, niet een ongeloofwaardig relaas recht trekken. Deze verklaringen en documenten zijn dus allerminst van dien aard dat ze de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.

U haalt tevens aan dat uw thuisdistrict heden onder controle zou staan van de taliban, die zouden samenwerken met uw voorgehouden vijanden in Afghanistan. Wat betreft deze vijanden van u, dient benadrukt te worden dat u ook hier slechts terug verwijst naar reeds ongeloofwaardig bevonden beweringen (het zou gaan om de smokkelaars die u verlinkt zou hebben), en dat het louter herhalen van iets dat reeds als ongeloofwaardig werd beoordeeld vermag het niet om uw kan op het verkrijgen van internationale bescherming groter te maken. Wat betreft de voorgehouden talibancontrole van de streek, zie infra.

U beklagt zich ten slotte over de beslissing naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming, en maakt een aantal kanttekeningen bij uw eerdere verklaringen (verklaring volgend verzoek dd. 10 september 2019, afdeling 15.): uw verklaringen zouden verkeerd vertaald zijn, de behandelaar was niet voldoende op de hoogte van militaire zaken, u bent religieus gehuwd en niet ongehuwd, u stuurde een dossier naar ene Zaiman Wasiri, u ging in 1392 naar Kabul. Voor zover deze zaken al relevant zijn voor uw relaas, betreft het slechts blote beweringen en toevoegingen achteraf, niet van dien aard om de ongeloofwaardigheid van uw relaas om te buigen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen. Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist

zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Takhar te worden beoordeeld.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 241-245, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 139-142, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 263-269, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Takhar behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.*

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten van Takhar. De veiligheidssituatie in Takhar wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de

Afghaanse veiligheidsdiensten geïncideerd worden. Het geweld neemt er de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Er was ook sprake van enkele aanslagen tegen electorale doelwitten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Takhar ruw geschat 1 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 113 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Takhar in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. De informatie over veiligheidsincidenten die u aanbrengt, in die mate dat deze specifiek over Takhar handelen, ligt in de lijn van deze beoordeling, en handelt onder meer over voornoemde aanslag tegen electorale doelwitten ("Takhar election rally explosion...") en gewapende confrontaties tussen veiligheidsdiensten en opstandelingen ("Civilian casualties suffered in Takhar operation", "Afghan forces push back Taliban attack in Takhar"). Voor het overige lijkt het evenwel vooral informatie over Afghanistan in het algemeen te betreffen, over aanvallen in Kaboel met name. Deze zijn dan ook niet van dien aard om de beoordeling supra te wijzigen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Takhar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Takhar in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Takhar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Takhar en hierbij verwijst naar de voorgehouden samenwerking van uw voorgehouden vijanden met de taliban, moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingdefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u voorhoudt dat u vijanden hebt die samenwerken met de taliban, maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing tekort komt aan de zorgvuldigheidsplicht. Hij wijst op artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), op “artikel 10 van het EG Verdrag” en op het zorgvuldigheidsbeginsel, om te besluiten “dat geenszins rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van het relaas, en heeft de verwerende partij geenszins noodzakelijk geacht om de reële situatie te onderzoeken”.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers volgende verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem geschonden geachte bepalingen laat op zich niet om vast te stellen dat aan die voorwaarden is voldaan.

2.4. Verzoeker houdt vast aan zijn initiële asielrelaas en stelt nieuw bewijs te hebben bijgebracht om zijn asielrelaas te staven: *“Verzoeker legde immers een brief van zijn buurman in Afghanistan bij, een brief van zijn advocaat in Afghanistan, een brief van de autoriteiten van zijn district, een brief van zijn dorps hoofd, een bundel met informatie omtrent de gebeurtenissen in zijn streek van herkomst, een lijst met contactpersonen, een USB met een filmpje van een ceremonie met zijn broer en de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst en de enveloppe waarin deze zaken naar hem werden opgestuurd.*

De voorgelegde bewijzen zijn wel degelijk nieuwe elementen die zijn reeds uiteengezet asielrelaas bevestigen en bijgevolg de kans groter aanzienlijk groter maken dat verzoeker erkend wordt als vluchteling of voor subsidiaire bescherming.”

Voor het overige heeft verzoeker geen nieuwe elementen aangebracht bij de indiening van zijn tweede verzoek om internationale bescherming. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gesteld:

“Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze terugverwijzen naar zaken reeds uiteengezet in het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoeken hebt afgelegd, moet beklemtoond worden dat deze voorgehouden problemen reeds als

ongeloofwaardig werden bevonden naar aanleiding van uw vorige verzoek. Het louter herhalen van iets dat reeds als ongelooftwaardig werd beoordeeld vermag het niet om uw kan op het verkrijgen van internationale bescherming groter te maken. U verwijst heden terug naar een voorgehouden aanval tegen het huis van uw familie waarbij uw broer zou zijn omgekomen. U verwees hier evenwel reeds naar in de procedure voor de RvV, en de beoordeling van de RvV in deze blijft pertinent:

“De Raad stelt vast dat de vermeende aanval op het huis van verzoekers familie kadert in het relaas dat verzoeker ten aanzien van verwerende partij heeft uiteengezet en waaraan, omwille van de hoger uiteengezette motieven, die steun vinden in het administratief dossier, pertinent en draagkrachtig zijn en door verzoeker niet worden weerlegd, geen geloof kan worden gehecht. Wat betreft de foto waarop het lijkt van verzoekers broer te zien zou zijn, stelt de Raad vast dat er geen objectieve aanwijzingen zijn dat het hier daadwerkelijk verzoekers broer betreft, laat staan dat verzoekers broer is omgekomen bij een aanval van een crimineel die eerder door verzoekers toedoen zou zijn gearresteerd. Uit de gevoegde brief van Rode Kruis Vlaanderen kan hoogstens blijken dat verzoeker het Rode Kruis verzocht heeft om zijn vader te helpen opsporen. Hieruit blijkt niet dat verzoekers vader daadwerkelijk vermist is, laat staan dat hij en de rest van verzoekers familie na een aanval hun woonst zouden zijn ontvlucht.”

U legt heden een aantal brieven voor die niettemin de voorgehouden aanval zouden bevestigen. Hierover dient evenwel gesteld te worden dat het gaat om geheel gesolliciteerde documenten. Bovendien gaat het slechts om brieven duidelijk opgesteld in een tekstverwerker zonder het gebruik van enigerlei voorgedrukt briefpapier of templates (in tegenstelling tot typische documenten vanwege bijvoorbeeld overheidsdiensten), met annotaties in pen en enkele stempels en vingerafdrukken, zelf daar waar het brieven vanwege lokale autoriteiten zou betreffen. Er dient dan ook sterk aan de echtheid van de documenten getwijfeld te worden. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat frauduleuze documenten in Afghanistan op eenvoudige wijze te verkrijgen zijn. Bovendien kunnen documenten enkel de geloofwaardigheid van een aannemelijk relaas versterken, niet een ongelooftwaardig relaas recht trekken. Deze verklaringen en documenten zijn dus allerminst van dien aard dat ze de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.

U haalt tevens aan dat uw thuisdistrict heden onder controle zou staan van de taliban, die zouden samenwerken met uw voorgehouden vijanden in Afghanistan. Wat betreft deze vijanden van u, dient benadrukt te worden dat u ook hier slechts terug verwijst naar reeds ongelooftwaardig bevonden beweringen (het zou gaan om de smokkelaars die u verlinkt zou hebben), en dat het louter herhalen van iets dat reeds als ongelooftwaardig werd beoordeeld vermag het niet om uw kan op het verkrijgen van internationale bescherming groter te maken. Wat betreft de voorgehouden talibancontrole van de streek, zie infra.

U beklagt zich ten slotte over de beslissing naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming, en maakt een aantal kanttekeningen bij uw eerdere verklaringen (verklaring volgend verzoek dd. 10 september 2019, afdeling 15.): uw verklaringen zouden verkeerd vertaald zijn, de behandelaar was niet voldoende op de hoogte van militaire zaken, u bent religieus gehuwd en niet ongehuwd, u stuurde een dossier naar ene Zaiman Wasiri, u ging in 1392 naar Kabul. Voor zover deze zaken al relevant zijn voor uw relaas, betreft het slechts blote beweringen en toevoegingen achteraf, niet van dien aard om de ongelooftwaardigheid van uw relaas om te buigen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of*

<https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen. Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld

verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Takhar te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 241-245, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 139-142, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 263-269, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Takhar behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten van Takhar. De veiligheidssituatie in Takhar wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Er was ook sprake van enkele aanslagen tegen electorale doelwitten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Takhar ruw geschat 1 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 113 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Takhar in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. De informatie over veiligheidsincidenten die u aanbrengt, in die mate dat deze specifiek over Takhar handelen, ligt in de lijn van deze beoordeling, en handelt onder meer over voornoemde aanslag tegen electorale doelwitten ("Takhar election rally explosion...") en gewapende confrontaties tussen veiligheidsdiensten en opstandelingen ("Civilian casualties suffered in Takhar operation", "Afghan forces push back Taliban attack in Takhar"). Voor het overige lijkt het evenwel vooral informatie over

Afghanistan in het algemeen te betreffen, over aanvallen in Kaboel met name. Deze zijn dan ook niet van dien aard om de beoordeling supra te wijzigen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Takhar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Takhar in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Takhar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Takhar en hierbij verwijst naar de voorgehouden samenwerking van uw voorgehouden vijanden met de taliban, moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingdefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u voorhoudt dat u vijanden hebt die samenwerken met de taliban, maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.”

Er zijn geen specifieke elementen in het dossier aanwezig die een ander licht werpen op de beoordeling van het tweede verzoek om internationale bescherming. Met het louter verwijzen naar de documenten die hij in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming heeft bijgebracht doet hij geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen desbetreffend in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat de vermeende aanval op het huis van verzoekers familie en de documenten die hij desbetreffend neerlegt, kadert in het relaas dat verzoeker ten aanzien van verwerende partij heeft uiteengezet en waaraan, gelet op de uitkomst van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming, geen geloof kan worden gehecht.

Het neerleggen van documenten ter staving van gebeurtenissen waarvan reeds is komen vast te staan dat ze ongeloofwaardig zijn, volstaat niet om aan te tonen dat hij een vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is van oordeel dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn, of door verzoeker werden aangebracht, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.5. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt, kan de Raad de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend twintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF